

stolice tedy právem zrušil exekuci na plat povinného podle § 39 čis. 2 ex. ř. k návrhu poddlužníkovu. Oprávněnému dovolacímu rekursu poddlužníkovu do změnovacího usnesení soudu rekursního bylo proto vyhověti a usnesení prvního soudu obnoviti.

Čís. 9966.

Žalobu nemanželské matky o náhradu nákladů na nemanželské dítě nelze zamítnouti pro tentokráte z důvodu, že spor o uznání nemanželského otcovství proti žalovanému není dosud právoplatně skončen. V takovém případě bylo by lze přerušiti spor podle § 190 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, R I 262/30).

Nemanželská matka domáhala se na žalovaném náhrady nákladu na nemanželské dítě, tvrdíc, že žalovaný jest nemanželským otcem dítěte. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: První soud zamítl pro tentokráte žalobu o zaplacení výživného, které žalobkyně hradila ze svého, ač k tomu byl po zákonu povinen žalovaný z důvodu, že spor proti žalovanému o uznání otcovství k nemanželskému dítěti není dosud právoplatně skončen. První soud vychází z názoru, že podmínkou žalobního nároku jest zjištění otcovství žalovaného k nemanželskému dítěti. Toto zjištění nemůže se však prý státi v souzeném sporu, poněvadž se o uznání otcovství vede spor, takže žalobkyně by nemohla ani učiniti návrh ve smyslu § 236 c. ř. s., soud proto musí vyčkati právoplatné rozhodnutí onoho sporu, a dokud se toto nestalo, jest prý žaloba předčasná. Odvolací soud nesdílí tento názor. Především nehodí se na tento spor rozhodnutí čis. 8229 sb. n. s., neboť v případě tom nejde o zjištění právního poměru, nýbrž jde o utvoření právního stavu, jenž musí předcházeti žalobnímu nároku. Tu ovšem nešlo by pak o předurčující otázku. V souzeném případě jde však o nárok, kotvící v určitém, již trvajícím právním poměru, který třeba jen zjistiti (nikoli utvořiti). Tento právní poměr jest proto předurčující otázkou, kterou, nebýti sporu o této otázce odděleně vedeného, musil by si první soudce sám řešiti. Nárok žalobní tu tedy buď jest nebo není. Je-li tu tento nárok, jest splatný, a žaloba nemůže býti označena jako předčasná z důvodu, že onen právní poměr není dosud právoplatně rozhodnut. Naopak, zde tento právní poměr, jak není sporno, zjištěn byl již dvěma soudními stolicemi, takže podle nynějšího stavu věci lze říci, že žalobní nárok jest dnes právně odůvodněn. Když však nárok jest podle dnešního stavu onoho sporu právně odůvodněn, není nárok, touto žalobou uplatněný, předčasný. Podle toho mohl první soudce již o žalobním nároku rozhodnouti stejně jako by si teprve sám v tomto sporu zjišťoval předurčující právní poměr. Měl-li za to, že není hospodárné ve sporu jednati, ano by se mohlo státi, že v onom sporu bude vyřešena otázka manžel-

ského otcovství žalovaného jinak, není to důvodem k zamítnutí žaloby pro tentokráte, nýbrž nejvýše k přerušení sporu podle § 190 c. ř. s. Poukaz prvního soudu k tomu, že prý přerušiti spor není možno, poněvadž jest zjištění otcovství podmínkou žalobního nároku, není správný, neboť, jak již řečeno, nejde tu o utvoření nějakého právního poměru, nýbrž jen o jeho zjištění. Nesejde ani na tom, že na přerušení sporu neučinila žalující strana návrh, neboť spor podle § 190 c. ř. s. může soud přerušiti bez návrhu z úřadu. Odvolání, uplatňující důvod nesprávného právního posouzení, jest proto v právu, dovozuje-li, že žaloba neměla býti, třeba pro tentokráte zamítnuta. Odvolací soud nemohl však rozhodnouti ve smyslu odvolacího návrhu a změnit rozsudek prvního soudu tak, že vyhovuje žalobní prosbě, neboť nemá proto potřebného skutkového zjištění.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu, odkázav k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 9967.

Zda jest povolení nezbytné cesty vázati na zachování stejného obůru, jest rozhodnouti vždy podle okolností případu.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, R I 377/30.)

S o u d p r v é s t o l i c e vyhověl návrhu manželů J-ových a V-ových, by byla zřízena cesta z nouze podle zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé domáhají se jen toho, by bylo vysloveno, že panující statek musí zachovávatí obůr obvyklý v krajině, při němž panující pozemek se má řídit podle služebného pozemku. Avšak z předpisů § 1 a 4 zákona o nezbytných cestách ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. nelze dovoditi, že zásadně smí býti zřizována nezbytná cesta jen tak, by se na služebném a na panujícím statku zachovával stejný obůr, při němž by se řídil panující pozemek podle služebného. Zda jest povolení nezbytné cesty vázati na zachování stejného obůru, rozhodnouti jest vždy podle okolností případu. V případě, o nějž jde, jest uvážiti, že při nynějších pokročilých poměrech nebylo by mnohdy účelu zákona, poskytnouti pozemku dostatečné spojení se sítí veřejných cest (§ 1 uv. zák.) ani dosaženo, kdyby měl býti zachováván stejný obůr, zejména ani jsou navrhovatelé i jejich odpůrci majiteli jen malých nepatrných chalupnických usedlostí. Také znalec neuznal nutným, by byl zachováván stejný obůr. Dále jest uvážiti, že služebným statkem jest role šesté třídy ve výměře 38 a 82 m² a že fysická jeho část, postižená výkonem služebnosti, činí jen 199.50 m² a leží při mezi a škoda na ní